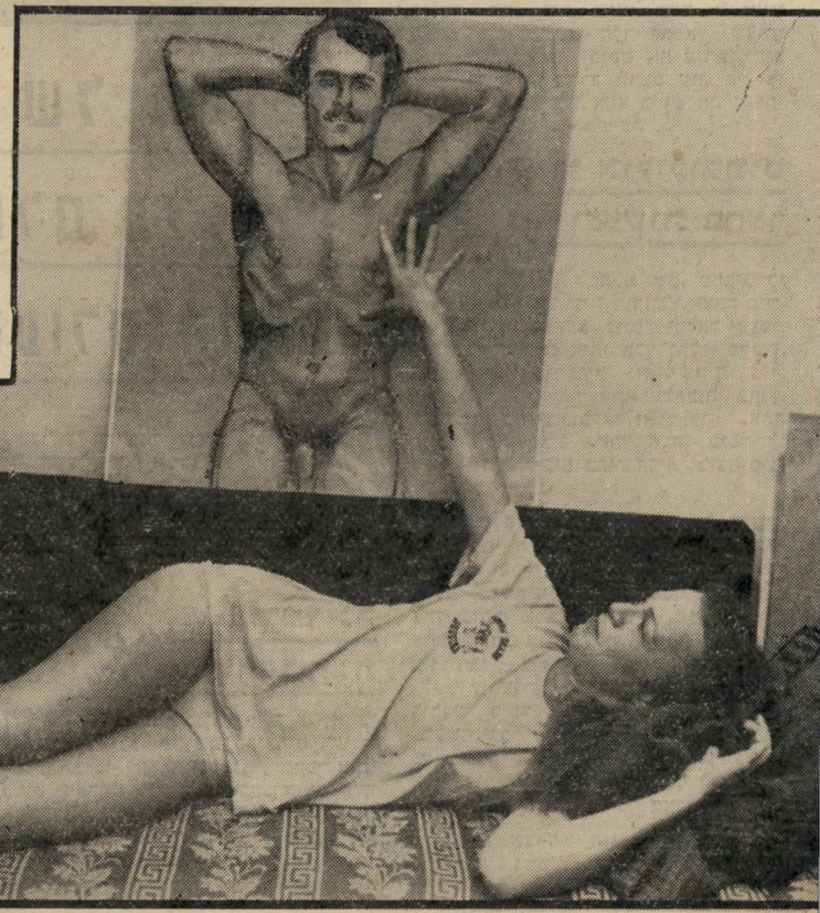

או בטויל מסביב לעולם והמשיך בסיבוב. כשחזרתי אחרי ארבעה חודשים, לבוסטון הוא כבר חיכה לי שם. נשארנו ביחד כחודש וחצי ומאז שמרנו על קשר. הייתי באה כל קיץ לבקר אותו בארץ. "הוא עשה לי הכרה עם הארץ. יחד איתו הייתי בגולן, בסיני, במידבר יהודה ובכל המקומות הנפלאים האחרים. אבל

יותר מכל מצא חן בעיני ים-המלח. בש"בילי כל זה היה חווייה נהדרת. בבית לא שמעתי הרבה על ישראל. רק בגיל תשע נודע לי שאני יהודיה. "כשסיימתי את הלימודים בבוסטון, באתי בקיץ '77, פעם נוספת ארצה. הפעם רציתי להתחתן איתו. היינו שני ניגודים, וכל החבר'ה שלו צחקו לזיווג

"הצילו!" זועקת המודעה באנגלית על הכרזה שעיצבה איימי. בתקופה שבה ציירה את הכרזה היתה איימי במשבר. היא החליטה שלא להינשא לעולם. תחת זאת היא מעדיפה את הגברים העירוניים שהיא מפסלת ומציירת.

תבליט עירום

שייצרה איימי באמצעות טכניקה מקורית משלה. איימי הניחה את גופה העירום, כשהוא מרוח בוולין, על לוח הנחושת הנראה בתמונה. אחרי-כך הכניסה את הלוח לתוך חומצה, ונוצר התבליט.

הזה. המשותף ביננו היה רק החשמל. הי-אישיות שלו, כמו שלי, מלאה חשמל. אבל הוא מעולם לא התעניין באומנות. הוא רצה שאעזוב את הפיסול למענו. היו לנו שיחות ארוכות על נושא זה, ולבסוף החלטנו להתוך.

איימי נשארה בארץ ועברה לתל-אביב והתפרנסה מגרפיקה. מחוסר אמצעים ומקום מתאים, לא יכלה לעסוק בפיסול, לכן פנתה לציור. שלא כבפיסול, הנושא המרכזי בציוריה של איימי אינם הגברים. אך גם שם הם תופסים מקום לא מבוטל. איימי פיתחה טכניקה מיוחדת מקורית משלה לעשיית תבליטים. אמנים ישראלים ידועים שם שיבחו את עבודותיה. רבים, ביניהם משה גת, החליפו איתה עבודות. בשבוע שעבר נפתחה תערוכה של עבודותיה בגלריה מאפן.

בארץ יצרה איימי בינתיים רק פסל אחד. היא קוראת לו "משה". היא מתכוונת לצפות אותו בברונזה, כאשר תאסוף מס' פיק כסף ממכירת התבליטים שלה.